

**Božić – Misa polnoćka,
Konkatedrala sv. Petra i Pavla, Osijek 2019.**

Homilija: mons. Ivan Čurić, pom. biskup đakovačko-osječki

Poštovani i dragi konkatedralni župniče,
draga subraćo svećenici i sestre redovnice,
sva moja draga braćo i sestre!

Vjerujem da smo se iskrena srca htjeli pripraviti za slavlje ove svete, božićne noći. Ima neke lijepe, simpatične dragosti u tome što se o Božiću malo, rekao bih, „zaigramo“. Malo se odmaknemo od uobičajenoga ritma, potrudimo se napraviti lijep izvanjski ugođaj, radosnu, veselu atmosferu, ... No, u svemu s jednim važnim zahtjevom: da nikako ne zaboravimo svoj pogled svraćati na ono na čemu počiva i što u sebi nosi *stvarna istina Božića*. Da se slučajno ne dogodi da nam Božić postane ili ostane tek bajkovita idila, poput nekog filmskog prizora, pa nam istina Božića završi tek kao neka projekcija naših neostvarenih želja, možda još jedan inačica u našoj suvremenoj sposobnosti kreiranja „virtualnoga svijeta“. I, unatoč svim izvanjskim poticajima, sve ostane nedovoljno snažno da nas motivira i povede stazom pravog životnog svjedočenja kršćanske vjere i ljubavi.

Rođenje pravoga Boga. A u Kristovu rođenju u Betlehemu mi otkrivamo *stvarni događaj*. Bog – neizmjeran i vječan, potpuna punina života, čisto i savršeno postojanje, čini sasvim izvanredan korak – uzima na sebe ljudsku narav, rađa se određen zemaljskim granicama vremena i povijesti. Božji Sin u krilu Djevice Marije u Betlehemu postaje „Sin čovječiji“. Događaj je to kojega, i prema svjedočanstvima Evanđelja, ali i drugim povijesnim izvorima možemo relativno lako dokučiti i rekonstruirati prilike u kojima se zbio.

Zato, nikad ne možemo istinski ući u Božić bez tog oslonca, jer se u dubini istine Božića trebamo uvijek spomenuti da Kristovo *utjelovljenje nikako nije neki izvanpovijesni mit*. Ali nije ni samo puki povijesni datum, matematički broj u dugoj prolaznoj i tako promjenjivoj povijesti čovječanstva. Događaj Kristova rođenja je, kako nam poručuje jedan od suvremenih mislitelja „*žarište povijesti svijeta, sabirna točka čitave povijesti, kad je Božja vječnost prodrla u naše vrijeme*“ (E. Mounier).

Bog postaje čovjekom. Zato o Božjem rođenju, čuli smo pjeva prorok Izaija, u današnjem 1. čitanja. Velim „pjeva“, jer smo baš mi, ovdje u gradu Osijeku, prije nekoliko dana u pravi na Božić imali priliku slušati oratorij „Mesija“, u kojem je tako snažno odjekivao baš ovaj Izaijin navještaj: „Dijete nam se rodilo, sin nam je darovan; ... 'Savjetnik čudesni, Bog silni, Otac vječni, Knez mira'“ (usp. Iz 9,6).

Sve to u Novorođenom, pred kojim se sada, kako smo čuli u evanđeoskom navješčaju, povezuje nebesko i zemaljsko: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“

Što se to dogodilo? Božji se život spustio u našu stvarnost. Bog nam je htio, i to je učinio, postati posve blizak, govoriti nam ljudski, i to od početka do kraja. Događaj Kristova rođenja učvršćuje nas u vjeri koja je duboko, duboko natopljena *istinom o Bogu* i *istinom o čovjeku*. U Betlehemu nam je Bog upravio poziv: *Gledajte Bogočovjeka Krista* - u njemu je definitivno srušena ograda koja Boga ostavlja u apsolutnom, nama nedostupnom svijetu, a čovjeka prepuštena samome sebi, ranjena grijehom i smrtnošću.

U Isusu Kristu Bog nam je dao putokaz i objavio mjeru našeg života. Upravo ćemo iz njegovih usta kasnije čuti odgovore na sva naša pitanja, i to baš na ona životna, trajna, koja uvijek, kroz čitavu povijest, iznova prodiru iz čovjekova srca, kad nam On upravlja sasvim jasnu i konkretnu riječ: „Ja sam Put, i Istina i Život“.

Božićni poziv na obraćenje. Betlehemski je događaj jednostavan. U njemu nema traga prisile. Sav je u navještaju radosti. Što nam je zapravo donio? "Isus je donio Boga, a time i istinu o našem životu – o mojem životu, o mojim najdubljim izvorima i mojim najdaljim dosezima. Čitavo svjetlo o meni, čovječanstvu ... i „dva bogatstva“ - put ljubavi i slobode ...“ (Benedikt XVI., *Isus iz Nazareta*). U tome sjaji pravo Božje ime : *Emanuel – S nama Bog!* Istinski Božić uvijek uključuje i obraćenje, promjenu, zaokret prema Božjim koracima. Zato će, sigurno, biti potrebno reći i 'poneko' *jasno i nedvosmisleno „Ne“*, koje mnogo puta nije jednostavno.

Reći „Ne“ „jeftinoj vjeri“ - vjeri koja ne dotiče moj stvarni život, nekom „fasadnom kršćanstvu“ - vjeri samo pukih običaja kojima se snaga završava na uljepšavanju pojedinih životnih ili društvenih spomena ili vjeri koja nas samo povlači u prošlost – kao da bi kršćani bili tek neki nostalgičari za prošlim vremenima; reći „Ne“ jeftinoj vjeri, koja nas ne uspijeva motivirati da sigurnost života i nadu gradimo na Božjoj istini o čovjeku i njegovu svijetu; reći „Ne“ vjeri koja nas ne uspijeva motivirati za pravu ljubav – nesebičnu, pomirljivu, solidarnu, ..., vjeri koja razara zajedništvo Crkve: „Ne treba mi nedjeljna misa, ne treba mi rast i produbljivanje moje vjere, ...“

Reći „Ne“ površnom i djelomičnom shvaćanju života, bez dubine i cjelovitosti njegova smisla, bez vrednota koje uvijek traže dosljednost i žrtvu; idealu samo „zemaljskoga“ čovjeka, utopljenoga u površnu nezainteresiranost za bilo kakvu dublju vrijednost – bez duhovne osjetljivosti, bez interesa za mudrost, znanje i kulturu.

Reći „Ne“ jeftinim i plitkim ljudskim stavovima koji nas na kraju krajeva, samo postiđuju, i to na svim područjima života: kad se u ljude i njihove odnose uvuče neiskrenost, nepoštenje, licemjerje, primjećujemo, tada sve postane nesigurno i neuvjerljivo. Tada nestanu vrijednosti, postaje nejasan odgoj djece i mladih, nestaje povjerenja u službe koje vršimo, bilo u društvu, bilo u našim crkvenim zajednicama.

Naći mjesto u betlehemskim jaslicama. Draga braćo i sestre, volio bih, da nam svima slavljе ove Mise polnoćke bude jedno plodno iskustvo vjere - da svatko od nas iskreno i snažno

prigrli istinu: *Moj je život s Isusom Kristom uključen u povijest spasenja*, uronjen je u divna djela Božje ljubavi koja nikad ne prestaje.

Zato pokušajmo, poput pastirima, polazeći iz sasvim konkretnih prilika svoga života, pronaći svoje mjesto pred jaslicama. Motrimo očima, srcem i dušom taj događaj, u zajedništvu s Marijom i Josipom te pokušajmo probuditi i osjetiti:

- *istinski „Božji Božić“* – otkrivajući Božja djela, prepoznajući Njegove stvarne korake za naše spasenje, kad je, kako to u kršćanskom nauku velimo, započela ona „čudesna razmjena“ (*admirabile commercium*), kad je Bog „radi nas ljudi i radi našega spasenja“ oplijenio samoga sebe, ponizio se, postavši nama u svemu jednak, osim u grijehu, kad je zemlji posve prignuo svoje božanstvo, započinjući k sebi uzdizati naše grijehom i smrću ranjeno čovječstvo;
- *istinski „Božić Crkve“* – navjesticateljice Isusovih djela i njegovih otajstava, zajednice Kristovih učenika kojoj svi pripadamo i u kojoj smo svi pozvani biti „sol zemlje i svjetlo svijeta“, uvijek svjedoci istine i radosti života, i njegovi najhrabriji branitelji, i ponosni nositelji dostojanstva kršćanskoga poziva što smo ga u krštenju primili;
- *istinski „Božić ljudi“* – njihovih potreba i njihove ranjenosti, uvijek, nasljeđujući Božje korake, na putu blizine, solidarnosti i ljubavi prema bližnjima, od naših ukućana, prijatelja, susjeda i sugrađanima do svakoga čovjeka, jer je betlehemska svjetlo obasjalo sve ljude; uključimo se, uvijek iskreno i požrtvovno, i u izgradnju društva što jasnije pravednosti, osjetljive posebno prema onima koji su 'na rubu', bespomoćni, nezaštićeni ili osiromašeni.

Draga braćo i sestre! *Hajdemo do Betlehema!* Primimo na dar novorođenoga Spasitelja. Donesimo ga u svoj zavičaj, u grad Osijek i svoj narod, u sve svoje „radosti i nade, žalosti i tjeskobe“, u sva svoja zajedništva, da nas grije i rasvjetljuje divna, neprolazna istina: vječni je Bog doista *Emanuel – Bog s nama*, Onaj koji nam daruje najdublje i neprolazno zajedništvo - ono u kojem se očituje Njegova „slava na nebesima“ i koje nas ispunja mirom i radošću jer smo „miljenici njegovi“, i sada i u vječnosti. Amen